

opusdei.org

Krikščionio pašaukimas – kurti skambiają poeziją iš gyvenimiškos prozos

Ištrauka iš šv. Chosemarijos pamokslo, pasakyto 1967 m. spalio 8 d. Navaros universiteto studentų miestelyje, kuriame Opus Dei steigėjas kalbėjo apie pasauliečių vaidmenį Bažnyčioje ir visuomenėje.

2015-06-25

Tikroji krikščionybė tiki kūno prisikėlimu, todėl visiškai logiška,

kad visada kovojo su „bekūniškumu“, visiškai nesibaimindama, kad ją apkaltins materializmu. Mes turime teisę kalbėti apie krikščionišką materializmą, kuris drąsiai priešpastatomas dvasios nereginiam materializmui.

Kas gi yra sakramentas? (Pirmieji krikščionys vadino jį Įsikūnijusio Žodžio pėdsaku.) Juk tai būtent akivaizdus liudijimas kelio, kurį išrinko pats Dievas, kad apšviestų mus ir vestų į dangų. Argi jūs nematote, kad kiekvienas sakramentas – tai Dievo meilė. Su visa savo kuriančia ir gelbstinčia jėga Jis atiduoda mums Save per materiją, medžiagą. Eucharistija, kurią mes dabar švęsime – Jo Kūnas ir Kraujas, kuriuos Jis siūlo mums per paprastą pasaulio materiją – vyną ir duoną, per gamtos elementus, perdirbtus žmogaus, kaip mums kad priminė Vatikano II Susirinkimas.

Savaime suprantama, mano vaikai, kodėl apaštalas rašė: „...viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo“ (1 Kor 3, 22-23). Štai pakilimas, kuriuo Šventoji Dvasia, įlieta į mūsų širdis, nori mus pašaukti iš čia į Dievo šlovę. O tam, kad mes suprastume, jog tas pakilimas aukštyne apima visa, net patį kasdieniškiausią dalyką, apaštalas rašė dar ir taip: „Ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo garbei“ (1 Kor 10, 31).

Kaip jūs ir žinote, šis mokymas, kuris yra Šventraštyje, yra pati esmė tos dvasios, kuria gyvena Opus Dei. Jis turi jus skatinti tobulai dirbti, mylėti Dievą ir žmones, pamilstant kasdienio gyvenimo smulkmenas, o jose atskleidžiant tą *quid divinum* - kažką dievišką - tai, ką Dievas į jas įdėjo. Čia gerai tiktų prisiminti Kastilijos poeto žodžius: „Pamažėliu ir tiksliai / Gerai daryti, daug svarbiau / Negu tikrai daryti“ [1].

Mano vaikai, patikėkite manimi, kad kai krikščionis atlieka su meile pačią įprasčiausią pareigą, ji prisipildo Dievo antgamtiškumo. Todėl aš ir tvirtinu, ir kalu jums į galvą, kad krikščionio pašaukimas – tai kurti skambiają poeziją iš gyvenimiškos prozos. Mano vaikai, horizonte, regis, susilieja dangus ir žemė. Bet ne, iš tikrųjų jie susijungia jūsų, šventai gyvenančių paprastą gyvenimą, širdyse.

[1] A. Machado, Poesías completas. CLXI. – Proverbios y cantares. XXIV. Espasa-Calpe. Madrid, 1940.

kurti-skambia-poezija-is-gyvenimiskos-
prozos/ (2025-04-11)